

Arrest

nr. 113 251 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 juni 2013 met referentnummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 18 februari 2013 toe op Belgisch grondgebied en diende op 19 februari 2013 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 april 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadzjiekse origine te zijn. In het voorjaar van 2006 woonde u met uw familie in het district Nahrin van de provincie Baghlan, waar uw vader K.(...) M.(...) I.(...) (O.V. 5.910.036) grond bezat. Als gevolg van een conflict tussen uw vader en een zekere commandant Sh.(...) over deze gronden, verhuisde uw vader met zijn gezin op 23 maart 2006 terug naar het district Pul-e Khomri, waar u voorheen al had gewoond. De volgende dag vertrok uw vader met een vriend richting Mazar-e Sharif, vanwaaruit hij, zonder dat u daarvan op de hoogte was, Afghanistan verliet en naar België vluchtte. Maandenlang hoorde u niets van uw vader.

In de winter van 2006-2007 keerde u terug naar Nahrin om te kijken hoe het met de gronden van uw familie was gesteld. U was niet op de hoogte van het conflict tussen uw vader en commandant Sh.(...). Op uw gronden werd u echter benaderd door twee agenten van Sh.(...), die u dwongen mee te gaan naar hun commandant. U werd ondervraagd door commandant Sh.(...) die zijn agenten de opdracht gaf u te straffen. Zij namen u mee naar de Taliban en droegen u aan hen over. Nadat de Taliban er zich van hadden vergewist dat u niets met de buitenlanders te maken had, besloten zij u als keukenhulpje te gebruiken. U leefde vier jaar lang gevangen bij de Taliban tot het huis waar u gevangen zat eind 2010, begin 2011 bestormd werd door de politie. U werd gearresteerd en ondervraagd maar vrij gelaten van zodra vast stond dat u niets met de Taliban te maken had. Hierop trok u naar uw zus, die verbaasd was om u te zien aangezien uw familie u dood waande. Daarna ging u verder naar Kaboel, waar u na een tijdje werk vond op het kantoor van een bouwbedrijf, Global Pioneers.

Op 15 april 2012 werd er een zelfmoordaanslag gepleegd op het gebouw waarin ook het kantoor van Global Pioneers gevestigd was. Toen u drie dagen later naar dit kantoor ging om foto's te nemen, viel de politie binnen en werd u gearresteerd op verdenking van spionage voor de Taliban. Na twee maanden en twintig dagen werd u echter vrij gelaten en hernam u uw werkzaamheden voor Global Pioneers. Ongeveer anderhalve maand later kreeg u telefoon van uw baas die u vertelde dat de politie op kantoor was langs gekomen met de melding dat uw dossier heropend was. Enkele uren later kreeg u opnieuw telefoon met de melding dat de politie met mensen van de nationale veiligheid op kantoor waren opgedaagd om u te arresteren. Hierop dook u anderhalve maand onder bij uw zus wiens echtgenoot u Afghanistan hielp ontvluchten.

U verliet Afghanistan op 31 januari 2013. U kwam in België aan op 18 februari 2013 en u vroeg 's anderendaags asiel aan.

Ter staving van uw asielaanslag legt u volgende documenten voor: uw taskara, een badge van Global Pioneers Group, foto's en een brief van het politiecommissariaat.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u vervolgd werd door de Taliban en de overheid. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweringen omtrent de problemen die u met de vijand van de familie commandant Sh.(...) zou hebben gekend. In het kader van diens opeenvolgende asiolverzoeken werd immers reeds door de Commissaris-generaal als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gesteld dat zijn beweringen omtrent deze problemen als ongeloofwaardig dienen te worden bestempeld. Bijgevolg kan er ook in het kader van uw asiolverzoek geen geloof worden gehecht aan deze feiten en de gevolgen die deze voor u persoonlijk met zich zouden hebben meegebracht.

Bovendien worden er vraagtekens gesteld bij uw ontmoeting met de vijand van uw familie, commandant Sh.(...), als gevolg waarvan u vier jaar lang bij de Taliban gevangen zou hebben gezeten. Zo is het zeer vreemd dat u niet op de hoogte was van de problemen tussen uw vader en commandant Sh.(...), toen u in de winter van 1385 (eind 2006-begin 2007 volgens de Gregoriaanse kalender) terug keerde naar het district Nahrin om te kijken hoe het met de opbrengsten van de gronden van uw familie aldaar was gesteld (zie gehoorverslag CGVS dd. 12.03.2013, p. 15). Het is zeer ongeloofwaardig dat uw vader u voor zijn vertrek uit het land niet van de problemen met deze grond tussen hem en commandant Sh.(...) op de hoogte bracht. Uw verklaringen hiervoor als zou uw vader u niet bang hebben willen maken omdat u nog jong was (CGVS, p. 15) en als zou uw vader niet gedacht hebben dat u alleen de gronden zou gaan bezoeken (CGVS, p. 16), zijn volkomen onbevredigend. U was op het moment dat uw vader zijn gezin in Afghanistan achter liet immers reeds meerderjarig en er mag dan ook worden aangenomen dat uw vader zijn meerderjarige zoon van dergelijke belangrijke informatie omtrent het familiebezit op de hoogte zou stellen. Bij zijn vertrek uit het land kon uw vader dus wel degelijk veronderstellen dat u zich, in zijn afwezigheid, van de toestand van de familiegronden in Nahrin zou vergewissen. Dat uw vader u door het weerhouden van deze informatie zou blootstellen aan het gevaar van commandant Sh.(...), voor wie hij zelf Afghanistan was ontvlucht, is dan ook compleet

onaannemelijk. In dat opzicht is het ook vreemd dat uw vader u en de rest van zijn gezin niet op de hoogte bracht van zijn plannen om het land te verlaten toen hij op 3 hamal 1385 (of 23 maart 2006 volgens de Gregoriaanse kalender) naar Mazar-i Sharif vertrok (CGVS, p. 14 en 15). Daarnaast is het ook vreemd dat u als gevolg van uw problemen met commandant Sh.(...), die zelf geen talib is (CGVS, p. 14), aan de Taliban werd overgedragen om u "te straffen" (CGVS, p. 12). Bovendien is het bevreemdend dat u, hoewel u daar maar liefst vier jaar werd vast gehouden, niet weet hoeveel Taliban er bij benadering verbleven in het huis waar u als keukenhulp moest werken. Aangezien u de afwas deed voor deze Taliban, kan aangenomen worden dat u hier bij benadering toch een idee van had, ook al zag u deze mensen niet in persoon (CGVS, p. 13). Ook is het vreemd dat u naast de namen Mullah S.(...) en Mullah B.(...), die u nooit gezien hebt, en de naam van de kok, T.(...), geen enkele andere naam van de daar aanwezige Taliban kunt geven (CGVS, p. 17). Over de kok T.(...), met wie u jarenlang hebt samen gewerkt en die bij u in de keuken sliep, weet u overigens niets meer te vertellen dan dat hij getrouwd is en een familie heeft (CGVS, p. 18). Daarnaast kunnen er ook vraagtekens gesteld worden bij uw relaas omtrent het einde van uw gevangenschap. Zo stelt u dat u door de politie van Pul-e Khomri werd bevrijd nadat de Taliban uit het huis waar u werd vastgehouden waren weggelopen (CGVS, p. 16). Het is vreemd dat u, in het anderhalf uur dat u in dat huis alleen hebt doorgebracht nadat de Taliban was weggelopen en voordat de politie kwam, niet uit eigen beweging uw gevangenis hebt verlaten (CGVS, p. 17).

Na het voorgaande moet worden besloten dat uw verklaringen betreffende de problemen die u met commandant Sh.(...) zou hebben gekend als leugenachtig moeten worden beoordeeld. Bijgevolg kunnen zij geen aanleiding geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Ook uw relaas omtrent de zelfmoordaanslag op het kantoorgebouw van uw beweerde werkgever, Global Pioneers en uw arrestatie die daarop volgde, is ongeloofwaardig en op bepaalde punten ronduit tegenstrijdig. Zo stelt u eerst dat de aanvallers zichzelf op het einde van hun aanval tot ontploffing brachten (CGVS, p. 8). Enkele minuten later stelt u echter dat de aanvallers geen zelfmoordaanslag gepleegd hebben, maar gewoon aan het vechten waren en tijdens de schietpartij zijn gestorven (CGVS, p. 9). Ook over het precieze aantal aanvallers kunt u weinig zekerheid verschaffen. Zo spreekt u eerst over vijf, zes aanvallers (CGVS, p. 8) en daarna over drie, vier of vijf (CGVS, p. 9). Aangezien de aanval plaatsvond in het gebouw waar u werkte, kan verwacht worden dat u hierover preciezere informatie kunt verschaffen, zelfs al was u op het moment van de aanval niet in het gebouw aanwezig. Verder is de reden voor uw arrestatie naar aanleiding van deze aanval op zijn minst vreemd te noemen. Zo zegt u dat u werd opgepakt omdat u drie dagen na de feiten foto's stond te nemen van de gevolgen van de aanslag in uw kantoor (CGVS, p.8). Het is vreemd en ongeloofwaardig dat men u louter en alleen daarom van spionage voor de Taliban zou verdenken, te meer daar u werkzaam was in de ruimte waar u werd gearresteerd en uw aanwezigheid daar dus gelegitimeerd was. Ten slotte is het ook vreemd dat u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal aangeeft dat de onmiddellijke aanleiding van uw vertrek uit Afghanistan het feit was dat u van uw baas hoorde dat, naast de politie, ook mensen van de staatsveiligheid naar u op zoek waren (CGVS, p. 13, 14 en 18), terwijl u bij uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken nergens melding maakt van de staatsveiligheid. Uw relaas bij het CGVS is overigens op nog een ander punt tegenstrijdig met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaart u bij de DVZ dat u anderhalve maand na uw vrijlating een oproepingsbrief ontving van de politie, waarna u naar uw zus vluchtte (zie verklaring CGVS bij DVZ, p. 4). Bij het CGVS maakt u in eerste instantie geen melding van een oproepingsbrief, maar stelt u dat de politie twee keer op één dag langs kwam op kantoor toen u daar niet was en dat uw baas u telefoneerde om u daarvan op de hoogte te brengen (CGVS,p. 20). Deze bezoeken en telefoontjes vermeldt u niet tijdens uw gehoor bij de DVZ. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid werpt u op dat u gezegd had dat de politie op uw bureau was langs gekomen, wat echter niet terug te vinden is in uw verklaringen bij DVZ (CGVS, p. 20).

Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. Wat betreft uw taskara moet gesteld worden dat zij geen verband houden met uw vluchtmotieven en deze bijgevolg niet aantoont. Wat betreft het document van de politie van de politie van Baghlan moet gesteld worden dat het, gezien de aard van de bovenvermelde vaststellingen, niet volstaat om de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw problemen met commandant Sh.(...) en de daaropvolgende opsluiting door de Taliban te herstellen. Wat dit document betreft moet bovendien worden vastgesteld dat het vreemd genoeg een deel van uw relaas bevestigt terwijl men dit van een dergelijk document niet zou verwachten. Het betreft immers een document dat aan het Afgaanse veiligheidspersoneel de opdracht geeft u vrije doorgang te verlenen. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom in dit document de gebeurtenissen vóór het opstellen ervan zouden worden weergegeven. Tot slot moet ook worden gesteld dat uit informatie van het CGVS blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij

het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Wat betreft de door u neergelegde foto's moet worden opgemerkt dat deze enkel aantonen dat u zich op enig moment in de tijd in een kamer bevond die was beschadigd. Uit de foto's kan echter geen informatie worden afgeleid over de omstandigheden waarin ze werden genomen. Ze tonen dan ook uw beweringen over deze omstandigheden niet aan. De badge die uw werkzaamheden bij de Global Pioneers Group moet aantonen betreft tot slot slechts een niet – officieel stuk dat mits de benodigde middelen (zoals een kleurenprinter) op eenvoudige wijze kan worden gefabriceerd.

Gezien het voorgaande kan u de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Nahrin van de provincie Baghlan. Bijgevolg dient de situatie in deze regio te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Baghlan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse dd. 21 maart 2013) blijkt dat het conflict gerelateerd geweld in de provincie Baghlan beperkt is en geconcentreerd voorkomt in de districten Baghlani Jadid en Pul-i Khumri. In Nahrin bleef het aantal incidenten beperkt en werd geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Voor het district Nahrin kan dan ook niet worden geconcludeerd dat er voor burgers sprake is van een reëel risico te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Nahrin van de provincie Baghlan, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Nahrin actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Nahrin aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Ter terechtzitting werpt de verwerende partij op dat de nieuwe elementen die verzoeker op 8 oktober 2013 per faxbericht overmaakte aan de Raad en waarvan de verwerende partij in kennis werd gesteld, niet vergezeld gingen van een aanvullende nota zoals voorgeschreven door artikel 39/76, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) waardoor deze nieuwe elementen uit de debatten moeten worden geweerd.

2.2. Artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De partijen kunnen [de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken] tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

2.3. Verzoeker brengt in zijn faxbericht van 8 oktober 2013 als “*nieuwe elementen*” de nieuwe UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan van 6 augustus 2013 (hierna: de UNHCR Guidelines) en de CEDOCA COI-Focus van 5 september 2013 met betrekking tot de veiligheidssituatie in de stad Kabul onder de aandacht. Op grond van de rapporten en een kopie van een bevestigingsbrief van zijn voormalige werkgever van 29 juni 2013, waarvan hij ter terechtzitting het origineel neerlegt, besluit verzoeker enerzijds dat er geen rekening werd gehouden met zijn risicoprofiel en anderzijds dat de verwerende partij zich baseerde op gedateerde informatie bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. Ondanks het feit dat het document dat de verzoekende partij op 8 oktober 2013 per fax aan de Raad heeft overgemaakt niet de titel “*aanvullende nota*” draagt, kan de verwerende partij niet worden gevolgd waar zij meent dat dit stuk niet zou voldoen aan de wettelijke vereisten uit artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat de uiteenzetting in het document beperkt is tot het toelichten van de hierboven vermelde “*nieuwe elementen*” en bijgevolg niet uit de debatten kan worden geweerd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker in een eerste middel de schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

*“Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiele vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op een of andere wijze bekend zou zijn. Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*. Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiele vormvereiste (R.v.St, nr. 31.882' dd. 1 februari 1989).*

Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W., 1995-96, 49). Dat de formele motiveringswet niet alleen een waarborg voor de burger- die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt, Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M.. 1993, 43; RvSt, Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, m. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T..

1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook eeri waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environment et Patrimoine ecusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', JJA. 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt, Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Geneve op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., "De vluchtelingdefinitie uit het Verdrag van Geneve" in Binnen en buiten. Vluchtelingen op zoek naar recht, Tegenspraak Cahiers nr. 7. Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29).

Volgens zijn verklaringen verliet hij zijn land van herkomst omdat hij vervolgd werd door de Taliban en de overheid. Na grondig onderzoek van de door hem aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat hij aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst kan er enkel geloof worden gehecht aan zijn beweringen omtrent de problemen die hij met de vijand van de familie commandant Shokur zou hebben gekend. In het kader van diens opeenvolgende asiolverzoeken werd immers reeds door de Commissaris-generaal als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gesteld dat zijn beweringen omtrent deze problemen als geloofwaardig dienen te worden bestempeld. Bijgevolg kan er ook in het kader van zijn asiolverzoek geloof worden gehecht aan deze feiten en de gevolgen die deze voor hij persoonlijk met zich zouden hebben meegebracht.

Bovendien kunnen er geen vraagtekens gesteld bij zijn ontmoeting met de vijand van zijn familie, commandant Shokur, als gevolg waarvan hij vier jaar lang bij de Taliban gevangen heeft gezeten. Zo is het niet vreemd dat hij niet op de hoogte was van de problemen tussen zijn vader en commandant Shokur, toen hij in de winter van 1385 (eind 2006-begin 2007 volgens de Gregoriaanse kalender) terug keerde naar het district Nahrin om te kijken hoe het met de opbrengsten van de gronden van zijn familie aldaar was gesteld (zie gehoorverslag CGVS dd. 12.03.2013, p. 15). Zijn vader heeft voor zijn vertrek uit het land niet van de problemen met deze grond tussen hem en commandant Shokur op de hoogte bracht. Hij dacht dat verzoeker niet zo stoutmoedig zou zijn om naar Nahrin te gaan om hem er te vergewissen van de eigendom (CGVS p. 16). Tevens heeft zijn vader hem niet bang willen maken omdat hij nog jong was (CGVS, p. 15)

Ook zijn relaas omtrent de zelfmoordaanslag op het kantoorgebouw van zijn werkgever, Global Pioneers en zijn arrestatie die daarop volgde, is geloofwaardig. Zo stelt hij niet eerst dat de aanvallers zichzelf op het einde van hun aanval tot ontploffing brachten, maar dat zijvechtend en schietend rondliepen (CGVS, p. 8). Enkele minuten later stelt hij dat de aanvallers geen zelfmoordaanslag gepleegd hebben, maar gewoon aan het vechten waren en tijdens de schietpartij zijn gestorven (CGVS, p. 9). Ook over het precieze aantal aanvallers kunt u weinig zekerheid verschaffen. Zo spreekt hij eerst over vijf a zes aanvallers, om daarna te preciseren naar vier a vijf., Aangezien de aanval plaatsvond in het gebouw waar hij werkte, kan verwacht worden dat hij hierover preciezere informatie kan geven, hetgeen hij ook doet, alhoewel hij op het moment van de aanval niet in het gebouw aanwezig was.

Verder is de reden voor uw arrestatie naar aanleiding van deze aanval logisch te noemen. Zo zegt hij dat hij werd opgepakt omdat hij drie dagen na de feiten foto's stond te nemen van de gevolgen van de aanslag in zijn kantoor (CGVS, p.8). Het is niet vreemd en ongeloofwaardig dat men hi louter en alleen daarom van spionage voor de Taliban zou verdacht worden.

, te meer daar u werkzaam was in de ruimte waar u werd"

3.2. In een tweede middel voert verzoeker naast de schending van het Vluchtelingenverdrag de schending aan van de artikelen 48/4 en 57/6 van de vreemdelingenwet. Hierbij stelt verzoeker het volgende:

"Ten onrechte stelt men het CGVS dat er geen subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden.

Het is ten onrechte dat het CGVS de situatie uit Baghlan heeft beoordeeld, terwijl het werkelijk vaststaat dat verzoeker afkomstig is en zijn belangen heeft in een regio waarvan algemeen geweten is dat de veiligheids situatie problematisch is. Verzoeker heeft het recht dat zijn asielaanvraag individueel en afzonderlijk wordt beoordeeld en het is ontoelaatbaar dat het CGVS, zonder rekening te houden met de

persoonlijke situatie en het persoonlijk gevaar dat verzoeker ook in Baghlan dreigt te overkomen, zich er vanaf maakt door te stellen dat de situatie in Kaboel niet van dien aard is dat deze voor burgers een reëel risico uitmaakt op schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker loopt het risico om in Baghlan tevens het slachtoffer te worden van een onmenselijke en ontorende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, daar hij in voortdurende angst zal dienen te leven dat hetgeen hem overkomen is, zich zou herhalen. Minstens dient, in overeenstemming met artikel 48/4 § 2, b van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker te worden toegekend.

Dit maakt dat hij gevaar loopt voor verdere vervolging. Dergelijke categorie verdient volgens het UNHCR verdere bescherming :

"Traditional practices in Afghanistan, including forced and early marriage, honour killings, detention for behaviour not formally criminalised under national law, and blood feuds, impact both men and women though the latter are disproportionately affected. Women without effective male or family-support and single women of marriageable age are uncommon in Afghanistan, and continue to be viewed with some suspicion. They face a high risk of being married off by their families against their will. Single women are likely to be ostracized by the Afghan community or fall prey to malicious gossip which could destroy their reputation and social status. This exposes them to an increased risk of abuse, threats, harassment and intimidation by Afghan men, including risk of being kidnapped, sexually abused and raped. In the majority of these cases, the Government is not in a position to effectively protect women."

Daarnaast adviseert het UNHCR subsidiaire bescherming aan Afghanen op basis van de situatie in het land :

"In the context of Afghanistan, UNHCR advocates that where an individual case is found not eligible for refugee status, eligibility for a complementary form of protection, or in the case of UNHCR adjudication, the extended refugee definition, should be considered for persons originating from areas where any one or more of the following features have been reported or recently observed:

- intensified counterinsurgency activities, including aerial bombings, by ISAF/NATO, which have escalated into open warfare in the south, southeast and eastern provinces;*
- indiscriminate attacks by anti-Government elements, through, inter alia, the consistent use of indiscriminate types of warfare (IED on the roads, missile attacks, bombs, and suicide bomb attacks) including attacks on "soft targets" such as schools, teachers, and religious figures;*
- acts of intimidation, involving arbitrary killings, abductions and other threats to life, security and liberty, by anti-Government elements and by regional warlords, militia commanders and criminal groups; and*
- illegal land occupation and confiscation with limited possibilities for redress."*

In haar rapport stelt ANSO dat er nog steeds vaak voorkomende en ernstige incidenten zijn.

"Monday, June 20 - According to local officials, governor of Badakhshan province escaped Taliban but his guard was injured during the incident.

Badakhshan province is located some 315 km northeast of capital Kabul.

According to Abdul Marouf provincial administration spokesman, the incident took place when Dr. Shah Waliullah governor of Badakhshan province was visiting Wardoj district. A group of armed insurgents ambushed with the associates of the governor at around 11:00 am local time today.

At least one policeman was injured during the clashes, Marouf further added.

The gun battle between Afghan security forces and armed insurgents lasted more than an hour and at least one armed insurgent was killed and another was during the clashes. Afghan security forces also detained one armed insurgent.

Taliban militants yet to make comments about today's incident.

The wave of insurgency have increased all over Afghanistan as Taliban announced their summer offensive against the Afghan and foreign forces this year. The Taliban-led insurgency has claimed the lives of several officials."

Er zijn dus voldoende rapporten die aantonen dat de streek, waar mijn verzoeker afkomstig is, gevaarlijk is."

3.3. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.4. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291). Verzoeker verzuimt uiteen te zetten op welke wijze artikel 57/6 van de vreemdelingenwet te dezen zou zijn geschonden.

3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.6. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt er in de eerste plaats gesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker zou hebben gekend met commandant Sh. aangezien deze problemen in het kader van de opeenvolgende asielerzoeken van zijn vader ongeloofwaardig werden geacht. De commissaris-generaal hecht evenmin geloof aan de ontmoeting van verzoeker met commandant Sh., aangezien hij verklaarde niet op de hoogte te zijn van de problemen van zijn vader toen hij in 2006-2007 terugkeerde naar Nahrin om te kijken hoe het met de opbrengsten van de gronden gesteld was. Het is volgens de commissaris-generaal weinig aannemelijk dat zijn vader hem niet op de hoogte had gebracht van deze problemen en zelfs zijn plannen om Afghanistan te verlaten niet had meegedeeld. Daarnaast stipt de commissaris-generaal aan dat het weinig geloofwaardig is dat commandant Sh., die zelf geen talib is, verzoeker aan de taliban zou hebben overgedragen om hem te straffen en dat de verklaringen van verzoeker over zijn vasthouding gedurende vier jaar in het huis van de taliban bijzonder vaag zijn. De beweerde problemen met commandant Sh. kunnen bijgevolg, zo besluit de commissaris-generaal, geen aanleiding geven tot de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Met betrekking tot de zelfmoordaanslag op het kantoor van zijn werkgever en de daarop volgende arrestatie van verzoeker wordt in de beslissing gesteld dat het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is omdat hij hierover tegenstrijdige verklaringen aflegde. Tevens werd het vreemd bevonden dat verzoeker in dit gebouw werd gearresteerd op verdenking van spionage voor de taliban terwijl zijn aanwezigheid als werknemer in deze gebouwen gelegitimeerd was. Bovendien wordt in de beslissing vastgesteld dat verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegde over wie en op welke wijze de overheidsdiensten naar hem op zoek waren. De documenten die verzoeker heeft neergelegd, vormen geen bewijs van zijn relaas, zo meent de commissaris-generaal en er wordt op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, weinig bewijswaarde aan toegekend. De commissaris-generaal concludeert dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming betreft zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de richtlijnen van UNHCR en wordt gesteld dat er niet wordt geadviseerd om aan Afghanen uit de provincie Baghlan complementaire vormen van bescherming te bieden. Dit advies wordt bevestigd door de informatie die door CEDOCA werd verzameld en die aan het administratief dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in het district Nahrin van de provincie Baghlan geen reëel risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

3.7. Verzoeker beperkt zich in zijn eerste middel tot een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en het Vluchtelingenverdrag waarna hij de vaststellingen van de commissaris-generaal simpelweg ontkent. De Raad merkt echter op dat de overwegingen uit de bestreden beslissing inzake de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker hun grondslag vinden in de Vragenlijst (stuk 9, Vragenlijst DVZ, 19 februari 2013) en het gehoorverslag (stuk 3, gehoorverslag CGVS, 12 maart 2013) die beide deel uitmaken van het administratief dossier. Het louter ontkennen van de vaststellingen van de commissaris-generaal volstaat niet om een motiveringsgebrek in de bestreden beslissing aannemelijk te maken.

3.8. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielerlaas kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. In zijn tweede middel beweert verzoeker dat de situatie in de provincie Baghlan wél problematisch is en meent hij dat er aldaar een

risico bestaat op een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. De Raad stipt echter aan dat een loutere bewering niet volstaat om dit risico wél aannemelijk te maken.

3.9. In zijn verzoekschrift citeert verzoeker verder een Engelstalig uittreksel van een niet nader benoemd document van UNHCR dat gewag maakt van de risico's voor alleenstaande vrouwen in Afghanistan. Verzoekers profiel kan echter bezwaarlijk worden gelijkgesteld met dit van een alleenstaande vrouw zodat niet kan worden aangenomen dat hij een risico loopt op de in het uittreksel weergegeven mensenrechtenschendingen.

3.10. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beweert verzoeker dat UNHCR subsidiaire bescherming adviseert op basis van de situatie in het land. De Raad wijst er echter op, zoals trouwens uitvoerig in de bestreden beslissing toegelicht, dat er, wat de veiligheidssituatie betreft, in Afghanistan sterke regionale verschillen bestaan. Waar verzoeker stelt dat *“het CGVS (...) zich er vanaf maakt door te stellen dat de situatie in Kaboel niet van dien aard is dat deze voor burgers een reëel risico uitmaakt op schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet”* gaat hij trouwens uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing aangezien er nergens sprake is van een hervestiging in Kabul en de veiligheidssituatie in Kabul niet wordt besproken. De tekst van ANSO die verzoeker in zijn verzoekschrift citeert, heeft, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, betrekking op de provincie Badakhshan en niet op de het district Nahrin in de provincie Baghlan waarvan verzoeker beweert afkomstig te zijn. De gegevens die verzoeker in zijn verzoekschrift aanreikt, kunnen de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing niet weerleggen. Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 13, Landeninformatie, SRB, Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse, 21 maart 2013, p. 26-27), blijkt dat in het district Nahrin in de provincie Baghlan geen melding werd gemaakt van burgerslachtoffers. Er kan dus niet worden besloten dat er in de regio van herkomst van verzoeker voor burgers een situatie van willekeurig geweld bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.11. Er werd geen schending aangetoond van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Beide aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Bespreking van de *“nieuwe elementen”*

4.1. In de door verzoeker in zijn faxbericht van 8 oktober 2013 aangevoerde *“nieuwe elementen”* verwijst hij naar de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 en de nieuwe COI-Focus van CEDOCA van 5 september 2013. Verzoeker beweert dat geen rekening werd gehouden met zijn risicoprofiel en dat de verwerende partij zich baseerde op gedateerde informatie bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming.

4.2. Volgens verzoeker werd in de eerste plaats onvoldoende rekening gehouden met zijn risicoprofiel als *“construction worker”* zoals beschreven in de nieuwe UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond dat hij werkelijk een zichtbaar profiel zou hebben als *“construction worker”*. Hierbij stipt de Raad aan dat de commissaris-generaal het eerder neergelegde bewijs van tewerkstelling van verzoeker onder de vorm van zijn werkbadge (stuk 12, Documenten, werkbadge) niet aanvaardde omdat het om een niet-officieel stuk gaat dat mits de benodigde technische hulpmiddelen, zoals een kleurenprinter, op eenvoudige wijze kan worden gefabriceerd. De Raad stelt vast dat dezelfde redenering opgaat voor de bevestigingsbrief van 29 juni 2013 waarvan verzoeker ter terechtzitting het origineel neerlegt. De brief bevat trouwens een opvallende anomalie omdat in de stempel, die de naam van het bedrijf weergeeft, het woord *“Pioneers”* verkeerd is gespeld. Bovendien maakt de brief, die door de algemeen directeur van *“The Global Pioneers Group”* zou zijn opgesteld, vreemd genoeg geen enkele melding van de aanslag die in april 2012 op het bedrijf zou hebben plaatsgevonden en die de aanleiding vormt voor de problemen van verzoeker. De Raad verwijst hierbij eveneens naar de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, waaruit blijkt dat aan documenten uit Afghanistan slechts weinig bewijswaarde kan worden gehecht (stuk 13, Landeninformatie, SRB, Afghanistan, Corruptie en valse documenten, 1 oktober 2010). Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker voor deze bouwfirmas zou hebben gewerkt, staan zijn verklaringen haaks op de informatie uit de UNHCR Guidelines. Volgens

de UNHCR Guidelines vormen de “*construction workers*” een mogelijk doelwit voor anti-overheids-elementen (AGEs). Verzoeker beweerde echter door de overheid (politie en veiligheidsdiensten) te worden gevisieerd omwille van een vermoeden van spionage voor de Taliban (stuk 3, gehoorverslag CGVS 12 maart 2013, p. 18-20). Bovendien kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat hij als “*Logistics Manager*” valt onder het zichtbare profiel van een “*construction worker*”. Ter terechtzitting benadrukt verzoeker trouwens uitdrukkelijk dat hij niet als bouwvakker, maar als ‘manager’ was tewerkgesteld. De Raad stelt vast dat verzoeker in elk geval niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij valt onder het risicoprofiel dat hij beschrijft.

4.3. Daarnaast meent verzoeker dat de informatie waarop de beoordeling van de actuele veiligheids-situatie in zijn regio van herkomst gebaseerd is, niet langer actueel is. Volgens verzoeker werd er vroeger door ANSO tweewekelijkse informatie aangeleverd op het niveau van de districten, terwijl uit de COI Focus van CEDOCA van 5 september 2013 blijkt dat ANSO deze gedetailleerde informatie niet meer publiek maakt. Volgens verzoeker kan men niet meer stellen dat de situatie in het district Nahrin nog steeds veilig zou zijn, terwijl dit gestoeld is op een analyse van maart 2013. Verzoeker vervolgt dat de veiligheidssituatie in heel Afghanistan er sterk op achteruit is gegaan hetgeen wordt bevestigd door UNAMA en dat er steeds meer gewapende groeperingen actief zijn waarmee rekening dient te worden gehouden.

4.4. De Raad merkt in de eerste plaats op dat de COI Focus van CEDOCA van 5 september 2013 handelt over de veiligheidssituatie in Kabul-stad en dus geenszins betrekking heeft op het district Nahrin in de provincie Baghlan waarvan verzoeker afkomstig is. Uit de loutere vaststelling dat ANSO zijn rapporten niet langer publiek maakt, kan echter niet worden besloten dat er in de provincie van herkomst van verzoeker een situatie van willekeurig geweld zou bestaan zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Hoewel uit de informatie blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de noordelijke provincies gestegen is, kan op grond van de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013, die verzoeker eveneens als “*nieuw element*” heeft aangereikt, niet worden besloten dat er in het district Nahrin, of in de provincie Baghlan in het algemeen, voor burgers een situatie van willekeurig geweld bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De aangevoerde “nieuwe elementen” werpen geen ander licht op de beslissing van de commissaris-generaal van 22 april 2013.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN